

René Brugman en Wolter Jagt, hier op een bank in Buitenveldert, hebben ieder van hun eigen kant de ellende van cokegebruik gezien en willen waarschuwen.

FOTO JEAN-PIERRE JANS

De zaak van de keurige junk

Agent René Brugman leerde cocaïneverslaafde Wolter Jagt kennen na een melding van huiselijk geweld. Nu is Jagt van zijn verslaving af en schrijven ze een boek.

VEERLE CORSTENS

Als wijkagent René Brugman de eerste keer in de flat van Wolter Jagt komt kijken, treft hij daar een grote bende aan. En een ongewone junk. "Ik ben in mijn bijna dertig jaar als politieagent natuurlijk met genoeg verslaafden in aanraking gekomen, maar ik kwam er nog nooit een tegen die zo welbespraakt en beleefd was als Wolter."

Brugman komt vaker op bezoek, want na meldingen van huiselijk geweld komt de wijkagent altijd even poolshoogte nemen. Wolter heeft een vriendin met een kort lontje en het heftige cocaïnegebruik van beiden maakt dat het huisraad nog wel eens door het appartement vliegt.

Nu schrijven René en Wolter samen een boek, over de belevenissen

van een Amsterdamse wijkagent in Buitenveldert die telkens weer het pad kruist van die ene cocaïneverslaafde. Hij raakt gesteld op Jagt en hoopt hem te kunnen helpen. Maar Jagt slaat alle hulp af. Terwijl de wijkagent een zwerver aan een huis probeert te helpen, ligt de welbespraakte verslaafde weer op een matras in een vies drugsband coke te roken.

Brugman is het type recht-doorzee eerlijke politieagent met de ambitie de wereld een stukje veiliger te maken. Jagt is een innemende man die zich bewust is van de schade die hij heeft aangericht aan zichzelf en zijn omgeving. Of in de woorden van Brugman: "Een man met een hoge gunfactor, maar met een groot probleem."

De eerste ontmoeting was voor Brugman exemplarisch.

"Op weg naar een berucht adres verwachtte ik een geweldenaar aan te treffen. Maar de deur werd opengedaan door een man die de discussie niet uit de weg ging en haarfijn kon uitleggen waar het probleem zat: in cocaïnegebruik. Daarbij kwam dat bij geweld tussen een koppel eigenlijk altijd de man wordt meegenomen naar het politiebureau. Maar in dit geval was zijn

vriendin minstens zo agressief."

Jagt is altijd op zoek geweest naar spanning. Zo kwam hij ook voor het eerst in aanraking met coke. "Twee mooie dames in de kroeg beloofden mij een geweldige avond, die ein-

'Veel mensen beseffen niet hoe vernietigend de drug cocaïne is'

digde in een spannende nacht met veel wit poeder. Dat smaakte naar meer, en al snel gebruikte ik ongeveer vijf gram per dag."

Jagt hoefde dankzij zijn eigen kledingwinkel niet te stelen voor een nieuwe portie coke, want met de dagomzet uit de winkel kon hij zichzelf – en diverse vrouwen – van drugs voorzien. Zijn bedrijf, dat hij samen met zijn ex-vrouw en zijn dochter runde, richtte hij hiermee wel te gronde. Hij gaf zo'n 250 euro per dag uit bij zijn dealer. Ondertussen functioneerde hij maatschappelijk nog redelijk.

Toch ging hij naar de meest af-tandse panden om zijn coke te halen. "Daar zaten de dealers met het beste spul."

Hij beleefde wilde nachten in obscure achterafkamers met dames die hun eigen drugs niet konden betalen.

"Er zijn vrouwen in Amsterdam met goede banen, een prima appartement en een leuke auto voor de deur die nauwelijks of geen geld meer hebben voor cocaïne. Ze zijn daardoor genegen seks aan te bieden in ruil voor cocaïne."

Elke dappere poging van zijn ex-vrouw of zijn zus om hem te helpen, liep op niets uit. Hij verdween in een lunchpauze om coke te scoren, of

pakte midden in de nacht de auto. Dat hij een vriendin had die er ook niet voor terugdeinsde om zijn huis kort en klein te slaan als hij geen drugs regelde, hielp ook niet mee. Brugman zag het met lede ogen aan en probeerde hem waar mogelijk te helpen.

Na twee jaar heftig cocaïnegebruik zag Jagt het leven niet meer zitten en sprong hij van driehoog naar beneden. Brugman hoorde via de politie van zijn zelfmoordpoging en kwam op bezoek in het ziekenhuis. "Ik was ervan overtuigd dat hij het niet zou overleven, maar wonder boven wonder kwam hij erbovenop."

Jagt zag het als falen dat ook zijn zelfmoord niet gelukt was.

"Ik was psychisch een wrak, maar

als je dan toch leeft, is het wel leuk dat René op bezoek komt."

Sinds zijn sprong heeft Jagt geen cocaïne meer aangeraakt. De heren hopen met hun boek ook anderen te waarschuwen. "Veel mensen beseffen niet hoe allesvernietigend die drug is," zegt Jagt. "En hoeveel coke er wordt gebruikt. Ik heb de netste mensen in keurige pakken zien gebruiken op een matrasje in een lege junkenflat."

Toch krijgt Jagt nog steeds een glimlach om zijn lippen als hij vertelt over de werking van coke – "Je zit ineens op een roze wolk" – of over de Vechtstraat. "Daar zit een bekende dealer. Elke keer als ik daar langskom, kijk ik toch even omhoog."

ADVERTENTIE

 Gemeente Amsterdam
 Gemeenteraad

Uitnodiging raadscommissies

Op woensdag 30 maart 2011 vergadert:

■ de raadscommissie Onderwijs, Zorg en Kunst van 9.00 tot 12.30 uur in de Boekmanzaal (stadhuis).

Van 19.30 tot 21.45 uur vindt een expertmeeting plaats over segregatie in het onderwijs, eveneens in de Boekmanzaal (stadhuis). Deze bijeenkomst is openbaar.

■ de raadscommissie Economische Zaken en Personeel van 13.30 tot 17.00 uur in de zaal 0239 (stadhuis) en zonodig 's avonds vanaf 19.30 uur.

Op donderdag 31 maart 2011 vergadert:

■ de raadscommissie Verkeer, Vervoer en Luchtkwaliteit van 09.30 tot 12.30 uur in de Rooszaal 0239 (stadhuis) en zonodig van 13.30 tot 17.00 uur.

Meer weten? Kijk voor de agenda of het live volgen van de vergaderingen op www.gemeenteraad.amsterdam.nl of kom langs bij het Voorlichtingsloket op het stadhuis (Amstel 1, Amsterdam).

Wie helpt met uitgeven?

Het boek, *Tagliatelle met zalm*, naar de kant-en-klaarmaaltijd die er opvallend vaak in figureert, heeft nog geen uitgever. Wel heeft korpschef Bernard Welten toegezegd een voorwoord te zullen schrijven.

Eén hoofdstuk staat nu op

Tenpages.com, een site waar lezers aandelen kunnen kopen van een nog te publiceren boek. Als er tweedu-

zend aandelen van vijf euro zijn verkocht, wordt het boek gedrukt. Brugman en Jagt bespreken eens per week de vorderingen van het manuscript.

In 2008 begonnen ze met schrijven, maar met name voor Jagt was het moeilijk alles op papier te krijgen. "Ik zat vaak met tranen in mijn ogen te schrijven."